

Saba Rüzgarı

– Korhan-Kulce · 01 Kasım 2025

SABA RÜZGÂRI

Seni okuyanlar bilir:
Bazı kelimeler yazılmaz, yaşanır.
Bazı acılar şiire sığınmaz; şiir olur zaten.

Sen yaşarsın.
Bir dizede yanar, bir satırda yeniden doğarsın.
Bir dizede ağlar, bir satırda gülersin.
Kimi zaman “Beklenen Sevgili”yi,
Kimi zaman “Kendine Yazgılı” kadını buluruz sende.

Ve hep bir kadın kalırsın:
Kendine dönük,
Kendiyle yapılmış,
Kendiyle tamam.

Korhan KÜLÇE
www.korhankulce.com

Her sabah doğar kelimeler seninle.
Kahve kokusu, uykunun kenarında unutulmuş bir rüya gibi dolandırır odayı.
Kalem ucu yıpranır düşlerinden,
Her harf, senden kalan bir nefesle yazılmak ister,
Her kelime, senin kalbinden süzülür gibi doğar.

Bir kadın oturur orada.
Ne süslenmiş bir yalnızlık,
Ne de eksik bir varlık...
Kendine sığınan bir kadındır o.
Kendi sessizliğine anlam,
Kendi eksikliğine şiir katan.
Kırıldığı yerden ışık sızan,
Suskunluğunu bile zarafetle taşıyan.

Sözlerinde bir annenin yorgun şefkati,
Bir kız çocuğunun içe gömülmüş ağlayışı,
Bir kadının kırılmamak için sustuğu o uzun an vardır.
Senin dizelerinde hayat,
Bir aynaya değil,

Bir yaraya bakar.
Her dize, biraz kan taşır,
Biraz dua, biraz umut...
Ve şiirlerini okuyan herkes, o acıya dokunur usulca.

Kelimelerin artık topraktan doğar;
Ellerinden geçtikçe biçim bulur,
Ateşe tutuldukça anlamı derinleşir.
Kırıldığında bile yeniden doğar,
Kendinden kendini kurar.
Senin ellerinde acı,
Bir sanat olur;
bir ağıtın dinginliğiyle,
bir ninninin sıcaklığıyla konuşur.

Aşkı anlatırsın,
Sade ama keskin,
Bir ekmek gibi bölünür sözlerinde,
Bir yara gibi kabuk bağlar her dize.
Senin aşkın gösterişli değildir;
Kanı çekilmiş bir gül kadar sessiz,
Ama hâlâ kokusunu taşıyan bir direniştir.
Sende sevda, bir süs değil;
Bir tanıklık biçimidir.
Kadının kendine rağmen,
Kendisiyle var olma biçimi.

Zaman sende başka akar.
Geceler uzar, sabahlar daralır,
Ama senin içinde her sabah yeniden doğar bir harf.
Bir virgül olur sabrın,
Bir nokta olur kararın.
Sessizliğin bile konuşur sende,
Ve o dil, insanlığın ilk sesinden bile eskidir.

Seni okuyanlar bilir:
Bazı kelimeler yazılmaz, yaşanır.
Bazı acılar şiire sığınmaz; şiir olur zaten.

Sen yaşarsın.
Bir dizede yanar, bir satırda yeniden doğarsın.
Bir dizede ağlar, bir satırda gülersin.
Kimi zaman "Beklenen Sevgili"yi,
Kimi zaman "Kendine Yazgılı" kadını buluruz sende.
Ve hep bir kadın kalırsın:
Kendine dönük,
kendiyile yapılmış,
kendiyile tamam.

Dünya kalabalık.
Ama sen,
Hep içinin ıssız kıyısında nefes alırsın.
Orada,
Kelimelerin dua olur toprağa,
Ve rüzgâr fısıldar senin adını:
"Saba.."

Özlem...
Adın bir çağrının yankısı gibi.
Bir sabahın ilk ışığı,
Bir kadının son sığınağı...
Yazdıkların kalır bizde;
Çünkü senin dizelerin
Sadece okunmaz,
İnsanın içinde yankılanır.

Ve biz biliriz:
Senin kelimelerinde,
Kırılganlık bile bir güçtür.
Ve güzellik,
Ancak acıdan geçince tamamlanır.

Not: Bu dizeleri, zamana yenilmiş, artık sadece bir fotoğrafta yaşayan, ama bakıldığında hâlâ kalp atışı duyulan o güzel kadının özlemine ve hatırasına yazdım.

Yazan
Korhan KÜLÇE

